

2017-01-23

Remiss: Översiktsplan för Stockholm, samrådsförslag

Förbundet för Ekoparken bildades 1992 och verkar för ett bevarande och utvecklande av Kungliga nationalstadsparken. Förbundet består av 50 medlemsföreningar som alla på olika sätt är engagerade i grönstrukturen i Stockholmsregionen och de vidare miljöfrågor som hänger samman med samspelet mellan stad och natur i allmänhet och Kungliga nationalstadsparken i synnerhet.

SAMMANFATTNING

Förbundet för Ekoparken (FFE) anser att Samrådsförslaget till Stockholms Översiktsplan (Stockholms översiktsplan)

- bör återremitteras för att omarbetas och därefter gå ut på ett nytt samråd.
- innebär en påtaglig risk för att Stockholm blir en sämre stad att leva i.
- ska uppfylla kraven på en översiktsplan dvs. vara en strategisk plan, inte en vision. Planen ska klart visa **hur** man steg för steg ska uppnå de uppsatta målen. Stockholms översiktsplan brister allvarligt i detta avseende.
- har tagits fram på ett i förhållande till den demokratiska processen och samtalet oacceptabelt sätt. Seriösa problematiserande samtal med Stockholmare om planen har inte förts, istället har den "sålts" med en snabb, ytlig "roadshow". Staden har producerat en reklambroschyr, garnerad med mingelmöten, ingen fördjupning.
- borde inledas med en utvärdering av den gamla Promenadstaden som antogs 2010. Vilka mål har helt eller delvis inte uppnåtts? Hur har strategierna "fungerat" gentemot de mål som var uppsatta (i ÖP Promenadstaden) Vilka problem återstår och vilka har åtgärdats? Stockholms översiktsplan borde inledas med en problemformulering och utifrån den välja strategierna. Vidare bör Stockholms översiktsplan tydligt ange vad som är nytt i fråga om mål, strategier etc. jämfört med Promenadstadens ÖP.
- är alltför styrd av ett enda mål nämligen 140 000 bostäder. Detta innebär att det alltför höga bostadsbyggnadsmålet med stor säkerhet kommer att gå på tvärs med andra viktiga mål t ex hållbart stadsbyggande.
- är alltför marknadsstyrd rörande innerstadens värdefulla stadskvaliteter och centralt belägna grönområden. Detta ger en plan för lönsam fastighetsutveckling, men ej för god boendemiljö för människor, små som stora. Stockholm kopierar den amerikanska stadsplaneringen där fastighetsbolag tar över.

- är oacceptabelt orealistisk när det gäller beskrivning av det man bör göra och den trend som rätt och fortfarande råder och som pekar åt helt motsatt håll när det gäller t ex. biltrafiken, segregation, klimatreiliens etc.
- kombinerat med de utvecklingstrender vi tydligt ser idag leder till att Stockholm blir en sämre stad med ökad segregation, mera biltrafik, mer kriminalitet, mindre grönyta/invånare och trängselproblem inom många områden.
- hotar riksintresset Kungliga nationalstadsparken, främst genom Östlig förbindelse och fler studentbostäder och mer institutioner inom området. Staden borde istället se parken som en omistlig tillgång och rikta exploateringar mot områden utanför parken.
- FFE tror på en mer decentraliserad tillväxt till Mellansverige, regionen och ytterstaden. Övriga delar av Mellansverige bör få 80% av befolkningstillväxten fram till 2050, Stockholm 20%, istället för tvärtom som RUF5 2050 har som möjligt mål.

Med detta sagt tar vi nedan upp övergripande frågor som rör regional planering, grönstrukturen i regionen, miljöfrågor och levnadsbetingelser i Stor-Stockholm och Stockholms stad. Detta anser vi vara de viktigaste aspekterna av att vara "Europas mest attraktiva storstadsregion". Hanteringen av dessa övergripande frågor har stor inverkan på möjligheterna att långsiktigt bevara det stora gröna område som Kungliga nationalstadsparken i dag utgör och som är av största betydelse för levnadsbetingelserna i centrala Stor-Stockholm. Inledningsvis återkopplar FFE till sitt remissvar till RUF5 2050 eftersom den självklart har stark bäring på Stockholms översiktsplan.

ÖVERGRIPANDE PLANERING

Stoppa utarmningen av övriga Mellansverige

RUF5 2050 planerar för att 80 procent av befolkningsökningen i hela Mellansverige ska tillfalla Stor-Stockholm. Det är inte bara en dålig plan för resten av Mellansverige utan också en dålig plan för Stor-Stockholm och Stockholms kommun. Tillväxten av Stor-Stockholm medför större miljöproblem, att ett större antal människor störs eller skadas av buller och avgaser, att fler människor får längre till grönområden, att fler människor får långa resvägar till arbete, att bebyggelsen lokaliseras i ur klimatsynpunkt riskabla lägen och att klimatpåverkan blir större (boende i storstäder har större klimatpåverkan än boende i medelstora och små städer). Vi förordar därför att regionala städer och huvudorter i Mälardalen och Mellansverige stärks och att planeringen utgår från att 80 procent av befolkningsökningen i Mellansverige sker utanför Stor-Stockholm. Regionala städer som bör ges goda utvecklingsbetingelser är exempelvis Eskilstuna, Västerås och Örebro. Stor-Stockholms och Stockholms planering utarmar övriga Mellan-Sverige.

Stoppa tillväxten av Stor-Stockholms regioncentrum

Den regionala utvecklingsplanen för Stockholm (RUF5 2050) har ambitionen att vidmakthålla grönstrukturen i regionen och att undvika att det byggs på grönområden. Detta är värdefullt och något vi anser måste prägla Stockholms översiktsplan. Planeringen måste, av den anledningen, vara mycket kraftfullare och styra bort tillväxten från den centrala region-kärnan, Stockholms innerstad och dess närförorter. En ökad koncentration till denna del av regionen kommer att bli förödande för kvarvarande grönområden. I regionalt perspektiv måste regioncentrums tillväxt bromsas och de åtta regionala stadskärnorna i RUF5 2050 däremot utvecklas för att avlasta regioncentrum.

Stockholms översiktsplan försummar ytterstaden

Stockholms översiktsplan anger som strategi att förutom innerstaden satsa stadsbyggande på tre fokusområden: Farsta, Skärholmen och Järva-Kista. Någon ambition att avlänka tillväxten från innerstaden finns inte – dess attraktionskraft ska användas för att dra till sig verksamheter och bebyggelse och ska växa enligt Stockholms översiktsplan. Det anser vi vara fel av tre anledningar: den första att kvarvarande grönstrukturer i centrum utarmas, den andra att trängsel, buller och föroreningar ökar samt tillgänglighet till verksamhet som daghem, skolor sjukvård, kollektivtrafik

m.m. försämras, den tredje att övriga fokusområden inte får den kraft att utvecklas som motvikt mot regioncentrum som behövs för att göra dem till väl fungerande samhällen.

I Stockholms översiktsplan 2010 var satsningen på innerstaden och närförorterna mindre markant. Då förordades en satsning på attraktiva tyngdpunkter utanför centrum, som skulle avlänka tillväxten och skapa väl fungerande, mer självständiga och självförsörjande samhällen. De attraktiva tyngdpunkterna var fler än fokusområdena i ÖP 2016. Tyngdpunkterna i ÖP 2010 var Kista, Spånga, Vällingby, Brommaplan, Skärholmen, Fruängen, Älvsjö, Högdalen och Farsta. Föreliggande ÖP ger upp ambitionerna att skapa en levande stad i mycket stora delar av Stockholm genom att fokusera enbart på tre platser.

Ger inte trovärdigt skydd för grönområden

”Avvägningen” mellan att bygga och skydda utfaller med nuvarande politik regelmässigt till exploatörernas fördel. Grönområden med riktig friluftsnatur får stryka på foten och ersätts av byggda mini- och pocketparker. Listan är lång på områden som med rådande ”Promenadstaden-planering” hotas av bostadsförsörjningsmålet, exempelvis Årstafältet, Hammarbyskogen, Solbergaskogen, Nytorps gärde, Fagersjöskogen m fl. Någon förändring i detta avseende kan inte skönjas i föreliggande förslag till översiktsplan.

Innerstaden är fullbyggd

I innerstaden är tillgången till grönområde sällan över 10 kvm per invånare (inom en kvadratkilometer) och i stora delar under 5 kvm/invånare. I närförorterna uppgår grönytan ofta till över 40 kvm per invånare, men i t.ex. delar av Bromma till långt över 100 kvm per invånare. Längre ut finns lika mycket eller ännu mer grönyta per invånare (Tätare Stockholm, rapport 2009:8, Spacescape). Då är bara de offentliga grönområdena medtagna, alltså inte villaträdgårdar. Skillnaderna är således stora och bör ge en fingervisning om var det finns förtätningmöjligheter. Vi anser att innerstaden i princip är fullbyggd. För att behålla gröna kvalitéer i innerstaden och närförort så krävs att bostadsbebyggelsen främst koncentreras till ytterstaden, Översiktsplanen 2010 tyngdpunkter, och regionala kärnor i RUF5 2050.

För stor befolkningstillväxt

Stockholms översiktsplan bygger på prognoser såsom att Stockholm 2040 ”beräknas” ha 1,3 miljoner invånare. Det målet innebär att övriga stockholmsregionen och övriga landet kommer att missgynnas. Tillväxten måste fördelas jämnare i landet. Det skulle stadens invånare tjäna på mest själva, eftersom tillväxtens avigsidor riskerar att överväga. Exempel på detta är ökad psykisk ohälsa hos storstadsbor, ökad trafik med ökade luftföroreningar och ökande andel områden med fattigdom, utanförskap och kriminalitet. FFE anser att befolkningsprognoserna och de 140 000 bostäder som mål till 2030 inger oro. FFE anser att det övergripande målet ska vara att skapa en ekologiskt och socialt hållbar stad. Bostadsplanerna får anpassas därefter. En större andel av bostadsbyggandet i regionen måste ske i andra kommuner där marktillgången är väsentligt större.

Underskattar utmaningarna

Planen underskattar grovt regionens och stadens utmaningar. Man gynnar oreflekterat bygg- och fastighetsintressen genom att först sätta alltför höga mål när det gäller nya bostäder och därefter låta marknaden diktera förverkligandet. Målen rörande hållbara städer kommer inte att nås.

NATIONALSTADSPARKEN

Nationalstadsparken lyfts inte fram efter förtjänst

Nationalstadsparken värderas inte efter förtjänst – som rekreationsområde, lunga i staden, klimatregulator, turistattraktion m.m. – varken i översiktsplanen eller i praktisk politik.

Nationalstadsparken lyfts knappast fram i turistsammanhang och parken lyfts inte heller fram som ett bra exempel på hållbar utveckling. Däremot driver staden projekt som undergräver Nationalstadsparkens existens.

Orimlig andel av länets studentbostäder

Exempel på projekt som undergräver parkens existens är det överdimensionerade institutionsområdet Albano och den mängd studentbostäder som placeras i parken. Över 75% av studentbostäder i länet ligger redan i Nationalstadsparken. Största andelen av de nu planerade studentbostäderna – t.ex. Lappkärrsberget och Albano, hamnar inom Nationalstadsparken, medan kommuner som Lidingö och Danderyd, som ligger i topp när det gäller att skicka ungdomar till högre utbildning, bygger inga eller ett fåtal. Denna obalans är orimlig. Översiktsplanen föreslår ytterligare studentbostäder i Kräftriket och längs Bergiusvägen. Vi anser detta lagstridigt.

Studentbostäder i centrala lägen blir dyra. Och risken är stor, vilket vi tidigare sett exempel på, att de omvandlas till bostadsrätter eller hotell.

Exploateringsvänliga formuleringar

En särdeles illavarslande formulering i översiktsplanen är den följande (s. 111): *”Med ny bebyggelse kan även Djurgårdens attraktioner stärkas. Gärdets sportfält kan utvecklas vidare med idrott och som målpunkt för rekreation, och kring fältet kan bebyggelsen utvecklas till aktiva kopplingar till det gröna.”* Formuleringen kan tas till intäkt för bebyggelse av Ladugårdsgärde och Djurgården och strider mot lagen om nationalstadsparken. Den måste utgå.

Vi ställer oss också undrande inför följande formulering: *”I den mån ny bebyggelse tillkommer ska den vara allmänt tillgänglig och ytterligare utveckla Skeppsholmen och Kastellholmen som central plats för natur- och kulturliv.”* Vi ser inte några möjligheter att klämma in ny bebyggelse på dessa öar utan att skada det kulturhistoriska värdet.

Östlig förbindelse ska utgå

Vidare: något reservat för Östlig förbindelse ska inte ingå i översiktsplanen. Östlig förbindelse är – även i de alternativ som tagits fram hösten 2016, förödande för Nationalstadsparken. Avfarten vid Lindarängsvägen skapar en direkt infart till Stockholms city tvärs över Nationalstadsparken. Denna miljöförstörelse blir början på exploatering av Ladugårdsgärde och Sportfältet.

Östlig förbindelse är också ett exempel på att målsättningen om ett hållbart Stockholm inte har någon betydelse för utformningen av Översiktsplanen. Den ökade biltrafik som Östlig förbindelse drar med sig står i direkt motsättning till ett hållbart Stockholm.

Egendomliga motsägelser och brister

Det är inte svårt att hitta motsägelser i planen. Institutionsbältet på Norra Djurgården längs Roslagsvägen och Valhallavägen från Bergianska trädgården till Svea Artilleri sägs präglas av *”fritt*

placerade byggnader i grönska” (s.35) Albano nämns som en del i detta bälte, trots att Albano är ett exempel på att staden avsiktligt har flyttat stadsfronten in i Nationalstadsparken.

Blasieholmen ingår i buffertzonen som omger Nationalstadsparken. Vi finner det uppseendeväckande att Blasieholmen inte ingår i uppräknningen av områden av betydelse för kulturvärden avseende sjöfartsstad (s.26). Blasieholmen är en del Stockholms Sjögård (se exempelvis Vård- och utvecklingsplan för nationalstadsparken, Stockholms länsstyrelse, 2012). Detta bör uppmärksammas och rättas till.

En värdig entré till parken vid Norrtull

En formulering som vi däremot tar fasta på är denna: *Vid Norrtullstomten inom Nationalstadsparken bör en vacker entré in till parken skapas* (s.115). Den planering som f.n. sker för Östra Hagastaden uppfyller inte detta krav.

Röda sambandspilar fel, gröna rätt

Röda pilar anger ”samband som är strategiskt för att uppnå målet om en sammanhängande stad. Kopplingar kan ske via olika typer av åtgärder som att utveckla stadsrum med byggande, parkstråk, aktivitetsstråk, målpunkter och omvandlade gator. De strategiska sambanden kompletterar stadsgator, stadsboulevarder samt lokala kopplingar.”

Vi vänder oss emot att på något sätt genom bebyggelse åstadkomma någon sådan koppling tvärs över Ladugårdsgårde längs Lindarängsvägen. Där är en röd pil ritad. Detta områdes gröna kvalitéer måste däremot stärkas eftersom de ingår i Nationalstadsparkens getingmidja där spridningen av växter och djur har stora svårigheter. För det fall att Östlig förbindelse skulle bli av och en av-/påfart förläggs till Värtan måste förbindelsen med innerstaden förläggas i tunnel under Ladugårdsgårde/Sportfältet.

Även den pil som går längs Lidingövägen från Norra länkens trafikkarusell vid Värtahamnen till Stadion korsar sagda getingmidja. Ingen ny bebyggelse får läggas här. Tvärtom ska spridningsvägen stärkas.

Däremot vill vi stryka under betydelsen av fyra gröna pilar. De anger ”Område där förstärkningar föreslås i den regional betydelsefulla gröna infrastrukturen. Samtidigt kan rekreativa kvaliteter utvecklas för att berika närmiljön.”

En pil går genom Tessinparken från Storängsbotten till Sportfältet. Det är således just den spridningsväg som risker att skadas av åtgärder som motiveras av de röda pilarna. Detta är den allra svagast länken i Nationalstadsparken varför alla åtgärder som kan stärka denna gröna spridningsväg måste övervägas.

En andra grön pil går från Riksmuseet tvärs över Roslagsvägen mot Brunnsviken. Den korsar Roslagsvägen som utgör en mycket kraftig barriär. Sedan många år finns ett vägreservat som möjliggör att lägga Roslagsvägen i tunnel på just denna sträcka. Reservatet måste med i översiktsplanen. Andra åtgärder kan aktualiseras av åtgärder på Roslagsbanan.

En tredje grön pil går mellan Stockholms del av Järvafältet och Kymlinge i Sundbyberg. Det är värdefullt att Järvafältets betydelse som grön kil och spridningsväg uppmärksammas. Den röda pilen mellan Kista och Kymlinge bör däremot utgå eftersom ingen bebyggelse planeras i Kymlinge av Sundbyberg.

En fjärde grön pil går mellan Stockholm och Järfälla längs Igelbäcken. I detta område planerar Järfälla kommun just nu Barkarbystaden. Stockholm bör medverka till att försvara Järvakilen i denna del för

att inte Järfälla ska spolia det arbete som Stockholm, Solna och Sundbyberg lagt ned på att försvara Järvakilen.

Vi vill lägga till ytterligare en grön pil mellan Bellevueparken och Albano och vidare in mot Lilljansskogen. Genom Albanoexploateringen skapas en svårforcerad barriär av bebyggelse. Staden måste på alla vis stödja en utformning av bebyggelsen och av en passage av Roslagsvägen som skapar en väl fungerande spridningsväg. Vid sidan av passagen över Ålkistan norrifrån är denna spridningsväg den enda som står till buds in i Nationalstadsparken.

Lägg till riksintresse för friluftsliv

Stockholm har inga riksintressen för friluftsliv. Länsstyrelsen har föreslagit sådana, bl.a. inom Nationalstadsparken. Stockholms stad har ej tillstyrkt förslaget, (s.8). Med tanke på den mycket stora betydelse som Nationalstadsparken har för friluftslivet i huvudstaden (minst 15 miljoner besök varje år) är det en självklarhet att tillstyrka att parken utgör ett de facto riksintresse för friluftslivet.

ÖVERSIKTSPLANEN HÅLLER INTE MÅTTET – MÅSTE ARBETAS OM

Målen allmänt hållna tautologier

Målen i Stockholms översiktsplan är väldigt allmänt hållna. De är dessutom sådana att det är omöjligt att inte hålla med om dem. Genom att sätta en negation före målen inses detta. Exempelvis: *En stad där endast vissa kan bo*, *En stad som är oattraktiv* etc. Stadsbyggnadsmålet *En socialt sammanhängande stad* beskrivs som en stad "där människor från olika stadsdelar och med olika bakgrund rör sig i samma offentliga miljöer och ser varandra i vardagen". Detta ska ordnas genom att "gatunätet blir sammankopplat", stadsgator blir boulevarder, att det finns målpunkter i varje stadsdel etc., dvs genom fysiska åtgärder. Även stadsbyggnadsmålet *God offentlig miljö* ska stärka den sociala sammanhållningen. Detta speglar en *övertro* på att genom fysiska åtgärder skapa ett "demokratisk och jämlikt samhälle". För att "bygga bort" segregation, utanförskap, ojämlikhet m.m. krävs det helt andra åtgärder. Det finns många stadsdelar som har en mix av arbetsplatser och bostäder, service och kultur som samtidigt är kraftigt segregerade. Verkligheten visar att den "blandning" av individer från olika socioekonomiska och etniska grupper som eftersträvas inte äger rum – man möts inte i "vardagen".

Mål utan åtgärder

Mål anges utan att planen på något sätt gör det trovärdigt att den ska leda mot målen. Ett exempel är kulturpolitiken. Den kraftiga satsningen på innerstaden som har varat i decennier och den utarmning av ytterstaden som samtidigt har pågått, har resulterat i att vissa invandrartäta förorter nu dras med stora identitetsproblem och en kriminalitet som tagit över stadsdelarnas liv. Fig sid 81 talar sitt tydliga språk om hur resurserna fördelats i staden mellan innerstad och ytterstad. Ska någon förändring ske av denna situation – så att alla stadsdelar får "attraktiva målpunkter" – måste t.ex. populära event förläggas till ytterstaden liksom arenor, konserthus, museer, utbildningsinstitutioner för högre utbildning etc. Det måste kombineras med lokala initiativ av olika slag – konstnärskollektiv, teatergrupper, live-musik platser, lokala marknader etc. Målpunkter i varje stadsdel är viktigt men då måste prioriteringarna bli andra än de är i dag. Koncentrationen av museer, biografier, teatrar, restauranger, gallerier etc. till innerstaden och Södra Djurgården måste motverkas genom att nya institutioner förläggs till ytterstaden. Ingenstans i översiktsplanen framgår att åtgärder av detta slag är aktuella.

Öppnar för godtycke

Många påståenden i Stockholms översiktsplan borde anges med källhänvisning. Flera bilder fyller ingen funktion, det gäller även den rosaskimrade solen på sidan 29. Den typen av "arkitektvisioner" bör inte finnas i en översiktsplan. Dessutom är själva kartan (översiktsplanen) i det närmaste mycket svår att läsa.

Enligt FFE är Stockholms översiktsplan så undermålig – såväl vad gäller innehåll som den process som föregått den – att den måste omarbetas grundligt och därefter remitteras på nytt.

Översiktsplanen motsvarar inte de krav man kan ställa på en översiktsplan. Det gäller inte minst genom att texterna sätter tydligheten i system och öppnar för godtycke. Några exempel.

Staden instämmer i Boverkets och Riksantikvarieämbetets uppfattning att kulturvärden är dynamiska, dvs. föränderliga, och att *"betydande vikt fästs vid allmänhetens och de politiska organens uppfattningar om vad som är värdefullt."* Betoningen i Unescos formulering ligger på allmänhetens uppfattningar (se s.14 bilagan Riksintressen). Vi anser att stadens tolkning av detta innebär en farlig urvattning av vad **skyddsvärt** innebär eftersom politikerna i Stockholms stad inte respekterar den allmänna opinionen i viktiga frågor. Att införa ett politiskt godtycke i översiktsplanen är inte godtagbart.

En annan formulering är denna: *"Ett mer lösningsorienterat förhållningssätt" behöver etableras så att "kulturvärdena inte uppfattas som ett hinder".* (s.14). Detta är en formulering som öppnar för vida tolkningar och godtycke.

I bilagan Riksintressen citeras Boverket: *"kvarvarande byggnader från före 1920-talet, som har sin huvudsakliga karaktär bevarad, utgör en så begränsad del av bebyggelsebeståndet, att flertalet av dem kan antas uppfylla något av kriterierna för särskilt värdefull byggnad"*, (bilaga Riksintressen, s.14). Det är lätt att hålla med om detta. Men det finns ingen koppling till översiktsplanens huvudtext.

Vilken roll bilagan Riksintressen har framgår inte. Att den på något sätt skulle vara styrande sägs inte.

Konsekvensbeskrivningen ger tydligt besked: gör om!

Avslutningsvis vill vi framhålla konsekvensbeskrivningens synnerligen kritiska bedömning av översiktsplanen genom några citat.

s. 6 Det finns en risk för att stadens insatser riktas mer mot områden där de kommersiella förutsättningarna är goda och mindre mot de delar av staden där behoven av insatser är stora.

s. 6 Kommande planering behöver tydligt och systematiskt säkerställa att förhållningssätten (stark grönstruktur, ekosystemtjänster, miljö kvalitetsnormer) tillämpas och ger avtryck i den faktiska utvecklingen av staden. Det gäller särskilt förhållningssätt till kulturmiljövärden där riskerna förenade med ensidigt fokus på att klara bostadsmålen i byggandet är stora. Fokus på omfattande kompletteringar av existerande bebyggelse väcker frågor kring den framtida tillgången på rekreationsytor i staden och påverkan på stadsbild och kulturhistoriskt värdefulla miljöer.

s.6 Konsekvensbeskrivning väcker fyra övergripande frågor som bör diskuteras under samrådet. De rör bristen på konkret vägledning i avsnittet om allmänna intressen, samspelet mellan planförslaget och stadens klimatmål, frånvaron av ett internationellt perspektiv i planen samt det bidrag som stadsbyggandet kan ge till social utveckling och vilka andra insatser som kan göras parallellt.

s. 36 Planförslagets tydliga ställningstagande att stadsbyggandet ska ske inom ramarna för marknadsförutsättningarna bedöms inte förbättra situationen för resurssvaga grupper.

s.36 Trots satsningar på ett starkt bostadsbyggande i staden finns det en fortsatt risk för att befolkningsgrupper med svag socio-ekonomisk ställning och små aktörer med låg betalningsförmåga (kulturföreningar, hantverkare, konstnärer, små butiker, kooperativ, etc.) undan för undan trängs ut ur staden.

s.37 Den generella bedömningen är att planförslaget inte lyfter barnperspektivet i den utsträckning som är nödvändigt för att den kommande planeringen ska bidra till hälsosamma och trygga vistelsemiljöer för barn och unga.

s.37 Planens målsättning att ...omvandla vägar och genomfartsleder till stadsgator ...väcker frågor kring ...hur väl dessa tätt bebyggda stråk med (eventuellt) stora trafikflöden ligger i linje med stadens ambition att bidra till "goda livs- och vistelsemiljöer i hela staden.

s. 44 Planförslagets ambitioner när det gäller naturvärden och ekosystemtjänster gör att behovet av tydlighet i kommande beslutsfattande blir stort – översiktsplanen måste ge konkret avtryck.

Richard Murray, ordf
Förbundet för Ekoparken